

og forslagene er gode og positive, men at vi godt vil have en grundigere drøftelse af forslagene og en snak med nogle af dem, der arbejder på området, fordi noget af det er stillet meget firkantet op.

Kl. 16.05

Som andre også har været inde på, gælder det f.eks. bestemmelsen om, at hvis man ikke har haft kontakt med sit barn i 3 år, så skal man miste retten til at søge om samvær. Jeg kunne endda forstå, hvis man havde sagt, at det så skulle være meget svært at opnå samvær, men helt at miste retten til at søge om samvær er ret firkantet.

Tilsvarende med hensyn til SF's forslag kan man også sige, at der også er nogle steder, som kan være noget firkantede, og som vi godt vil se noget nærmere på under udvalgsarbejdet, før vi præcis tager stilling til udformningen af det, der skal vedtages.

Men vi er meget glade for, at det ser ud til, at der er opbakning til at gå yderligere i retning af at tilgodese barnet frem for at fokusere på forældrerettigheder.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Ordføreren for forslagsstillerne til L 115 og B 53, fru Anne Baastrup.

Anne Baastrup (SF):

Det har været en meget behagelig debat, og jeg synes faktisk, at de forskellige indlæg, der er kommet, har gjort mig klogere på, hvilken vej vi skal gå.

Jeg ser frem til de mange forskellige høringer og undersøgelser, som justitsministeren har fået sat i gang, f.eks. fra SFI, samt Civilretsdirektoratets undersøgelse af, hvordan statsamtterne rent faktisk hører børnene.

Det er mit indtryk, at praksis i statsamtterne er meget, meget forskellig. Når man får henvendelser fra forældre, så kan man næsten, inden man har set, hvad det er for et statsamt, det handler om, have en fornemmelse af, hvad det er for et statsamt, der tilsyneladende har overhørt eller ikke har taget stilling osv. Så derfor er det vigtigt, dels at Civilretsdirektoratet gennemfører den her undersøgelse omkring høring af børnene, men dels også, at den undersøgelse så får som konsekvens, at vi får rettet op.

Det, der er vigtigt for SF omkring høring af børn, er, at vi dropper 12-års-reglen. Det er en regel, som vi gennemfører nu her om kort tid, der drejer sig om servicelovgivningen. Der kom-

mer socialministeren med et lovforslag, hvorefter de sociale myndigheder skal høre et barn, uanset om barnet er under 12 år, medmindre det er til skade for barnet.

Og der fandt jeg så i forbindelse med de der meget alvorlige områder, hvor det drejer sig om fjernelse af børnene fra eget hjem, at det ville være det mindre i det mere, at vi på det her område åbnede op for, at børn skal høres, medmindre det kan dokumenteres, at det vil være til skade for barnet.

Så er jeg blevet kritiseret for, at jeg i mit forslag har lagt ind, at lige præcis høringsretten skal have ugyldighedsvirkning. Jeg ved godt, at det er en nyskabelse i dansk ret. Men omvendt er jeg blevet inspireret af professor Kirsten Ketcher, der netop har påpeget, at mange af de processuelle regler, vi har til i princippet at beskytte den svage part i et sagsforløb, ikke altid af de offentlige myndigheder, for så at sige det pænt, overholdes som et formkrav, der har konsekvens for afgørelsen.

Derfor fandt jeg, også for at provokere og få sat en debat i gang, at når man lægger en høringsret for et barn ind i en konkret sag, så skal det have konsekvens for afgørelsen. Og justitsministeren har naturligvis ret, man kan finde en lang række enkeltteksempler, hvor det vil være fuldstændig åndssvagt, at det skal have ugyldighedsvirkning, eksempelvis hvis det vil være til skade for barnet, at man ikke handler i en konkret sag, at det så får ugyldighedsvirkning, hvis barnet ikke er blevet hørt.

Men jeg synes, at jeg meget gerne vil slå temaat an i den her diskussion. Hvad er det egentlig vi gør, når vi fastsætter regler, der skal beskytte børnene, der skal give børnene mulighed for at sige noget? Hvordan kan vi så sikre, at myndighederne rent faktisk tager de her processuelle regler alvorligt? Og der kunne jeg altså ikke komme på ret meget andet end det forslag, professor Kirsten Ketcher kom med, nemlig: Lad os prøve det, ugyldighed.

Vi ved jo fra statistikken, at langt de fleste sager vedrørende samvær løses af forældrene. Og der nævnte jeg i en kort bemærkning, at Børnerådet har lavet en film, som jeg virkelig synes vi skulle bruge tid på at se i Retsudvalget, eller i hvert fald bare blandt ordførerne, for den viser, hvilke konsekvenser den der almindelige skilsmisssituation får for de børn, der udsættes for den. De siger jo selv: Vi blev også skilt, vi blev skilt fra vores familie. Og hvad er det så i virkeligheden, man kan sætte ind for at give det al-